

slås bl.a., at landbrugsproduktionen ville kunne stige med helt op til 20 pct. på globalt plan, hvis kvinders adgang til jord, såsæd og gødning var den samme som mænds.

Vi er også i gang med at se på, hvordan vi fremover kan udnytte mulighederne i udviklingsbistandens erhvervsinstrumenter endnu bedre til fordel for landbruget i udviklingslandene, og som led heri agter jeg at inddrage IFU, Fødevareøkonomisk Institut og andre relevante aktører.

Når vi taler om dansk bistand, skal det siges, at vi naturligvis også skal fortsætte den danske indsats inden for klimaområdet, men den globale fødevarekrise er selvsagt ikke en opgave, som Danmark kan eller skal løfte alene. Fødevaresituationen understreger, at der er grund til at være bekymret over, at mange EU-lande fortsat ikke indfrier deres løfte om stigende udviklingsbistand. Det er helt uacceptabelt, og det har jeg i øvrigt flere gange påpeget over for mine EU-kolleger, og senest har jeg taget kontakt til kommissionsformand Barroso om præcis dette emne.

Lad mig afslutningsvis understrege, at de udfordringer og muligheder, den globale fødevaresituation fører med sig, ikke handler om udviklingsbistand alene, og vi har derfor i Udenrigsministeriet nedsat en task force, som er i fuld gang med sit arbejde.

Den aktuelle udfordring handler også om handel, klima, landbrug – blot for at nævne nogle af områderne – og ikke mindst om en koordineret indsats, der tager fat om de underliggende strukturelle skævheder, og den indsats vil regeringen også fremover lægge sig i selen for.

Kl. 13:18

Formanden:

Tak til ministeren for udviklingsbistand. Så er det fødevareministeren.

Kl. 13:18

Fødevareministeren (Eva Kjer Hansen):

Blot et par korte supplerende bemærkninger:

I mange år har vi jo vænnet os til, at fødevarer var billige, og at der var rigelig adgang til dem. Det har vist sig at være en fejltagelse. Men det har jo også betydet, at vi har været for sløve til at få investeret i landbruget, at forholde os til moderne landbrugsmetoder og til for alvor at liberalisere landbrugserhvervet. Man kan sige, at vi har forsømt at give landbrugserhvervet bedre produktionsmuligheder, ikke bare i Danmark og EU, men også på resten af kloden. Og nu mær-

ker vi så konsekvenserne i form af prisstigninger på fødevarer.

Jeg vil sige, at vejen frem egentlig er enkel. Vi skal stimulere til en øget produktion i alle dele af verden. Og her kan vi jo allerede se, at de høje priser har en effekt. Vi kan se, at landmændene verden over satser på at øge produktionen i de kommende år, men det kan naturligvis ikke ske fra dag til dag. Så på kort sigt må vi afhjælpe de fattigdomsproblemer, vi står over for, og på længere sigt må vi sætte turbo på liberaliseringen af landbrugspolitikken – og det gælder både i EU, på verdensplan og i de enkelte lande; både de vestlige lande og ulandene.

For blot få år siden gik EU's landbrugspolitik ud på at reducere produktionen af fødevarer. Vi indførte tvungen braklægning og mælkekvoter i EU. Det var et forsøg på at rette op på nogle ubalancer, som landbrugsstøtten havde skabt, men man lavede på sin vis kun nye ubalancer. I de senere år er EU's landbrugspolitik blevet lagt afgørende om, og vi er i færd med at afvikle den direkte landbrugsstøtte. Det bakker regeringen fuldt og helt op om.

Vi må så også håbe, at den internationale fødevaresituation vil lægge yderligere pres på alle landene for at blive enige om en ny WTO-aftale. En yderligere liberalisering af den internationale handel med landbrugsvarer er et af de helt centrale elementer i forhandlingerne. Tolden skal reduceres, industrilandenenes handelsforvridende støtte skal reduceres, og brugen af eksportstøtte skal helt elimineres. Det er vores ønske på den internationale arena.

EU har jo allerede til dels åbnet markederne for import fra de mindst udviklede lande og en række andre ulande – og EU er allerede langt den største importør af landbrugsvarer fra ulande. Men vi skal videre endnu, og vejen frem er, ja, en øget samhandel. Hvis vi vælger den vej, så kan vi også effektivt afværge fremtidige fødevarekriser.

Kl. 13:20

Formanden:

Tak til fødevareministeren.

Så går vi over til selve forhandlingen. Jeg skal oplyse, at ordførerne har 4 minutter, og at der i gennemsnit er plads til to spørgsmål pr. ordfører inden for de 2 timer, som vi forsøger at skære det til inden for. Vi skal forsøge at være fair med fordelingen på mulige spørgsmål.

Men den første er i hvert fald ordføreren for forespørgerne, hr. Steen Gade.